

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Samtidig har eleverne gennem folkeskolens tilbud om modernmålsundervisning mulighed for at bevare og videreudvikle modersmålet og deres egen kulturbaggrund. Derudover giver Indenrigsministeriet tilskud til indvandrerforeningernes aktiviteter, som også kan omfatte børn. Endelig kan indvandrerne udnytte fritidsundervisningslovens muligheder, som vi lige har talt om, for økonomisk støtte til interessegrupper.

Med hensyn til punkt 1 vil jeg gerne sige: Der skal i henhold til Undervisningsministeriets bekendtgørelse af 20. november 1984 om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever stilles betydelige ressourcer til rådighed til de særlige undervisningsforanstaltninger, som skal til af hensyn til denne elevgruppe. Ministeriet kan ikke i den nuværende situation pålægge kommunerne forøgede udgifter til folkeskolen, hverken på det omhandlede område eller på andre områder. Der vil dog i henhold til udviklingsprogrammet for folkeskolen – de fire gange 100 mio. kr. – kunne ydes økonomisk støtte til forsøgsordninger vedrørende undervisning af fremmedsprogede elever.

Hvad særlig angår tosproget undervisning i form af tokulturelle klasser, indebærer denne ordning, at de to elevgrupper i klassen, indvandrer eleverne og de danske elever, i de fleste af timerne undervises af hver sin lærer. Der er derfor tale om en undervisningsform, som medfører betydelige merudgifter.

De forsøgsordninger vedrørende tosprogede klasser, som i flere kommuner er etableret på lokalt initiativ, følges med stor interesse både i ministeriet og i kommunerne. De tokulturelle klasser kan dog ikke være en universalløsning, heller ikke hvis man ser bort fra spørgsmålet om udgifterne. Man må nemlig være opmærksom på bl.a. følgende forhold: Modellen forudsætter, at der i kommunen findes så mange indvandrer elever med samme modersmål, at der kan dannes en undervisningsgruppe på 10-12 elever på hvert af de første klassetrin, og det er jo ikke så tit, det kan lade sig gøre.

Desuden er en betydelig del af indvandrer elevernes modersmål sprog, som er opsplittet i dialekter uden en fælles skriftsprøgnorm, hvilket bl.a. gør det meget vanskeligt at fremskaffe egnede undervisningsmaterialer.

Hvad angår den tværkulturelle forståelse, punkt 2, kan det siges, at den indgår på mang-

foldige måder i folkeskolens undervisning. Jeg vil gerne henvise til direktoratets notat af 12. februar 1988 vedrørende SF's forslag til indførelse af et nyt obligatorisk emne, fredsundervisning og international forståelse, det forslag, vi har drøftet tidligere i dag, og jeg skal meget gerne overlade notatet til fru Hanne Thanning Jacobsen.

Direktoratet afholder hvert år en række kurser for lærere i folkeskolen vedrørende tværkulturel forståelse. En del af kurserne drejer sig om det tværkulturelle samarbejde specielt i forhold til indvandrere, herunder flygtninge. Efter hvad direktoratet ved, gør lærerne et stort arbejde for at fremme folkeskoleelevers forståelse for indvandreres forhold. Der afholdes temadage f.eks. vedrørende indvandrerens kultur og vedrørende flygtningespørgsmålet, og det sker naturligvis især på skoler med mange indvandrer- og flygtningeelever.

I den almindelige undervisning udnytter man tilstedeværelsen af indvandrer elever til at give kammeraterne i klassen et mere direkte kendskab til indvandrerens oprindelseslande. Bortset fra temadage og lignende bør tværkulturel forståelse nok ikke være et spørgsmål, som behandles i bestemte timer og i et bestemt omfang. Det bør snarere være et forhold, man er opmærksom på i alle fag og i hele skolens virksomhed. Det tværkulturelle skal altså så at sige integreres i skolens arbejde. Derfor mener jeg ikke, det vil være hensigtsmæssigt at oprette et nyt obligatorisk emne med tilhørende læseplan.

Hvad angår punkt 3, kan jeg oplyse, at ifølge de gældende regler i § 12 i bekendtgørelsen af 20. november 1984 skal en kommune gennemføre modersmålsundervisning i et sprog, hvis der har meldt sig mindst 12 elever til undervisningen. I andre tilfælde skal eleven henvises til modersmålsundervisningen i en anden kommune inden for samme amtsrådsreds, i hovedstadsområdet i kommuner inden for hovedstadsområdet. Det er det, der står i bekendtgørelsens § 13.

Denne ordning er ganske god; den tåler i hvert fald sammenligning med ordningen i de aller fleste af de lande, vi plejer at sammenligne os med. Hvis man følger SF's forslag om at nedsætte kravet om et elevtal på 12 til et krav om et elevtal på 6, vil det betyde relativt store merudgifter. Som allerede anført må ministeriet af